

Sygn. akt IV U 84/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Cezary Wieczorek

Protokolant: st. sekr. sądowy Beata Zięba

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2014 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

odwołania S. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

z dnia 12 grudnia 2013 roku znak: (...)

w sprawie S. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N.

o emeryturę

z m i e n i a zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu S. P. emeryturę od dnia 1 grudnia 2013 roku.

Sygn. akt IV U 84/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 maja 2014 roku

Decyzją z dnia 12 grudnia 2013 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. odmówił S. P. przyznania emerytury, ponieważ mimo, iż wykazał on na dzień 1 stycznia 1999 roku 25 letni okres składkowy i nieskładkowy, to jednak nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Uzasadniając swoją decyzję organ rentowy powołał się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz.43 ze zm.).

Od powyższej decyzji odwołał się S. P., kwestionując stanowisko organu rentowego, który nie zaliczył mu jako pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 1 sierpnia 1973 roku do 31 stycznia 2007 roku w (...) Oddziale(...)na stanowisku szewca. Wniósł o przesłuchanie na tą okoliczność świadków.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. wniósł o oddalenie odwołania. Ustosunkowując się do argumentacji zawartej w odwołaniu wskazał, że decyzja organu rentowego jest zasadna i zgodna z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń

Společnych, ponieważ odwołujący się nie wykazał wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy podał, że odwołujący się nie przedłożył świadectwa pracy w szczególnych warunkach, a w postępowaniu przed organem rentowym zeznania świadków nie stanowią dowodu w sprawie.

Bezspornym w niniejszej sprawie jest, że odwołujący się S. P., ur. (...), obniżony wiek emerytalny 60 lat osiągnął z dniem (...). Na dzień 1 stycznia 1999 roku odwołujący się wykazał, co najmniej 25 lat okresu ubezpieczenia, tj. 31 lat, 8 miesięcy, 17 dni okresów składkowych oraz 7 miesięcy, 13 dni okresów nieskładkowych, co dało łącznie 32 lata, 8 miesięcy i 17 dni ubezpieczenia. Odwołujący się nie jest członkiem OFE. Wniosek o emeryturę w warunkach szczególnych S. P. złożył do organu rentowego w dniu 9 grudnia 2013 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. P. w okresie od 1 sierpnia 1973 roku do ocenianego 31 grudnia 1998 roku zatrudniony był w (...) Oddziale(...)w N. (uprzednio w (...) Brygadzie Wojsk Ochrony P.) jako pracownik cywilny w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku szewca. S. P. był jedynym szewcem zatrudnionym w (...) Brygadzie (...), a potem w Oddziale(...). W jednostkach tych z reguły służyło ok. 1000 żołnierzy, placówka w N. obejmowała obszar od Ż. do S.. Obuwie z wszystkich placówek było przywożone do jednostki w N.. Oprócz żołnierzy służących na strażnicach w jednostce w N. była Kompania Honorowa (...) i(...)oraz Orkiestra Reprezentacyjna tych jednostek. W Kompanii Honorowej służyło ok. 60 żołnierzy, a orkiestra liczyła 50 – 60 osób. Obie formacje miały specjalne obuwie wykonane tylko ze skóry, z wysoką cholewą.

Odwołujący zajmował się naprawą obuwia wojskowego zarówno żołnierzy pełniących służbę na strażnicach – wymieniał spody obuwia wykonane w całości gumy, doklejał spody skórzane, uzupełniał ubytki obuwia. Jak również naprawiał obuwie żołnierzy Kompani Honorowej i Orkiestry. Spody obuwia Kompani nabijał specjalnymi gwoździemi aby obuwie wydawało specyficzny odgłos w trakcie musztry parady. Gwoździe te musiał często wymieniać.

Odwołujący się wymieniał podeszwy w ten sposób, że przyklejał je klejem, następnie je kołkował. Przywożono mu całe arkusze skóry, następnie sam wycinał odpowiednią formę podeszwy obuwia, którą oczyszczał na szlifierce w celu przyklejenia tej podeszwy do buta. Zasadnicza część pracy odwołującego się sprowadzała się do klejenia spodów obuwia wojskowego. Sporadycznie tylko zdarzało się, że musiał przyszyć jakieś elementy przy tych butach wojskowych.

Z reguły odwołujący się miał w swoim warsztacie ok. 100 par obuwia do naprawy, niekiedy nawet 300 par. Warsztat odwołującego się położony był na terenie jednostki w budynku nr(...), w którym był magazyn mundurowy. Na teren jednostki wstęp był wzbroniony , cały teren był strzeżony przez wartowników.

Odwołujący się przez cały czas pracował w pomieszczeniach, gdzie nie było odpowiedniej wentylacji, znajdowało się tylko jedno nieduże okno. Pracował w szkodliwych warunkach - w warsztacie kurzyło się przy szlifowaniu skóry, unosiły się opary kleju. W pomieszczeniu, w którym pracował odwołujący się przechowywano całe obuwie do naprawy oraz skórę, co dodatkowo wydzielalo specyficzny zapach.

Oprócz naprawy obuwia wojskowego S. P. nie wykonywał w pracy innych czynności. W trakcie zatrudnienia w (...), a później w(...)odwołujący się nie wykonywał żadnej innej pracy, nie prowadził żadnej działalności gospodarczej. W trakcie pracy w tych jednostkach nie korzystał z dłuższych urlopów bezpłatnych, nie wyjeżdżał na żadne kontrakty zagraniczne.

Razem z odwołującym się pracował W. G., który pełnił służbę w Wojsku(...)w Brygadzie (...) od 1975r. do 1981r. jako dowódca plutonu, a następnie od 1981 do 1991 jako szef pododdziału remontowo-budowlanego oraz S. K. zatrudniony od września 1972r. jako pracownik cywilny w charakterze konserwatora, R. L., który od 1991r. służył w Kompanii Obwodowej oraz M. M., który służył w (...) od września 1976r. jako pomocnik szefa służby mundurowej.

(**dowód:** zaświadczenia, k. 23 i 60 akt rentowych, k. 20, zeznania świadka W. G., k. 33 - verte, zeznania świadka S. K., k.34 – verte, zeznania świadka R. L., k. 34 – verte, zeznania świadka M. M. , k. 35, zeznania odwołującego się, k. 40 – verte, akta sprawy Sądu Rejonowego w Nowym Sączu IV 28/13 – zeznania świadków, k. 26 – 27)

S. P. domagał się już przed Sądem ustalenia, że od 1 sierpnia 1973 roku z do 31 stycznia 2007 roku pracował w warunkach szczególnych w sprawie o sygn. akt IV P 28 /13. Wyrokiem z dnia 18 marca 2013 roku Sąd Rejonowy w Nowym Sączu oddalił jego powództwo z uwagi na brak interesu prawnego. Wyrokiem z dnia 23 października 2013 roku Sąd Okręgowy w Nowym Sączu podzielił stanowisko Sądu Rejonowego o braku interesu S. P. w takim ustaleniu i oddalił jego apelację. W ocenie Sądu Okręgowego S. P. winien do ZUS złożyć wnioski o emeryturę i przed tym organem dowodzić szczególne warunki pracy. Stosowny wniosek do ZUS odwołujący złożył w dniu 9 grudnia 2013 roku.

(**dowód:** akta sprawy Sądu Rejonowego w Nowym Sączu IV 28/13 – wyroki, k. 28 i 47, wnioski, k. 46 akt rentowych)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, której wiarygodności i mocy dowodowej żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania. Sąd oparł również swoje ustalenia na zeznaniach odwołującego się S. P. oraz świadków W. G., S. K., R. L., M. M. uznając je za wiarygodne, spójne, logiczne oraz zgodne z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie. Brak jest bowiem podstaw do podważenia ich wiarygodności. Zeznania S. P. znajdują potwierdzenie w zeznaniach w/w świadków, którzy w sposób obiektywny potwierdzili, że odwołujący się w spornym okresie pracował w warunkach szkodliwych przy naprawie i klejeniu obuwia.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie S. P. zasługuje na uwzględnienie.

Żądanie odwołującego, który urodził się (...) należało odnieść do regulacji art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Według w/w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013, poz. 1440) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (art. 184 ust 2 cyt. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku).

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych- art. 32 ust 2 cyt. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009, nr153, poz. 1227).

Warunki przejścia na emeryturę przez wymienionych powyżej pracowników określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.83 Nr 8 poz. 43 ze zm.).

Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy zatrudnienia stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust.2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy - § 2 ust 1 i 2 cytowanego rozporządzenia Rady Ministrów.

Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełni łącznie następujące warunki tj. osiągnię wiek emerytalny, wynoszący dla kobiet 55 lat, 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Za wymagany okresem zatrudnienia uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 i 4 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku). Z reguły wymagany stażem pracy uprawniającym do niższego wieku emerytalnego jest okres 15 lat- pracy w szczególnych warunkach.

Wyszczególnienie prac uznawanych za wykonywane w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zawierają wykazy A i B stanowiące załącznik do wskazanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Do treści tych załączników były dostosowane resortowe wykazy stanowisk, przy czym nazwa stanowiska na jakim był zatrudniony pracownik musi odpowiadać nazwie stanowiska wymienionego we właściwym resortowym akcie prawnym. Oznacza to, że nazwa stanowiska nie może być podobna do wymienionych lub niepełna.

Przenosząc te ogólne rozważania na grunt stanu faktycznego niniejszej sprawy zaznaczyć należy, że do wcześniejszej emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach uprawnieni są wyłącznie pracownicy, którzy legitymują się wymaganym okresem zatrudnienia tj. 25 lat w przypadku mężczyzn, w tym co najmniej 15 – letnim okresem pracy w szczególnych warunkach w ramach stosunku pracy. W przedmiotowej sprawie odwołujący się spełnia wymagany okres pracowniczego zatrudnienia na dzień 1 stycznia 1999 roku stosownie do regulacji w/w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku. Wykazał bowiem łączny staż ubezpieczeniowy w wymiarze 32 lat, 4 miesięcy . Odwołujący się nie jest członkiem OFE. Spór dotyczy natomiast wymaganego okresu 15 lat pracy w szczególnych warunkach,.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uwzględnił odwołującemu się jako pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia na stanowisku szewca od 1 sierpnia 1973 roku w (...) Oddziale (...)w N. (uprzednio w (...) Brygadzie Wojsk Ochrony P.).

W ocenie Sądu stanowisko organu rentowego nie jest zasadne.

Zgodnie z wykazem A, dział VII, poz. 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze prace przy produkcji spodów obuwniczych ze skóry, gumy i tworzyw sztucznych oraz klejenie i powlekanie tkanin obuwniczych są pracami uprawniającymi do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika jednoznacznie, że odwołujący się zatrudniony był na powyższym stanowisku, potwierdziły to zeznania S. P., które znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadków: W. G., S. K., R. L., M. M. . Zeznali oni, że odwołujący się od początku zatrudnienia w (...) Brygadzie Wojsk Ochrony P., a potem w (...) Oddziale (...)w N. pracował jako szewc w pełnym wymiarze czasu pracy. Z dowodów ujawnionych w sprawie wynika, że odwołujący zajmował się naprawą obuwia wojskowego żołnierzy pełniących służbę na strażnicach – wymieniał spody obuwia wykonane w całości z gumy, doklejał spody skórzane, uzupełniał ubytki obuwia. Naprawiał również obuwie żołnierzy Kompani Honorowej (...) i (...)oraz Orkiestry Reprezentacyjnej. Spody obuwia Kompani odwołujący się nabijał specjalnymi gwoździami aby obuwie wydawało specyficzny odgłos w trakcie musztry paradnej. S. P. wymieniał podeszwy w ten sposób, że przyklejał je klejem b., następnie je kołkował. Przywożono mu całe arkusze skóry, następnie sam wycinał odpowiednią formę podeszwy obuwia, którą oczyszczał na szlifierce w celu przyklejenia tej podeszwy do

buta. Z reguły odwołujący się miał w swoim warsztacie ok. 100 par obuwia do naprawy, niekiedy 300 par. Odwołujący się przez cały czas pracował w pomieszczeniach, gdzie nie było odpowiedniej wentylacji tylko jedno nieduże okno. Pracował w szkodliwych warunkach - gdzie kurzyło się przy szlifowaniu skóry, unosił się odór kleju. W pomieszczeniu, w którym pracował odwołujący się przechowywał całe obuwie do naprawy oraz skórę, co dodatkowo wydzielalo specyficzny zapach.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 roku, III UZP 6/84, LEX nr 14625 okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) mogą być ustalane w postępowaniu odwoławczym także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy. Identyczne stanowisko przyjął Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 21 września 1984 roku, III UZP 48/84 LEX nr 14630 – w świetle § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) zakład pracy wydaje, wyłącznie na podstawie posiadanej dokumentacji, natomiast w sądowym postępowaniu odwoławczym możliwe jest ustalenie tych okresów także w oparciu o inne dowody (tytuł cytowanego rozporządzenia w uchwałach SN został zmieniony przez § 1 pkt 1 rozporządzenia z dnia 21 maja 1996 roku, (Dz. U. 96, Nr 63, poz. 292) .

Postępowanie w sprawach emerytalnych jest bowiem dwuetapowe, stąd też przed organem rentowym „sprawa emerytalna” ma charakter administracyjnoprawny, a w postępowaniu stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego. Organ rentowy ma ograniczoną swobodę prowadzenia postępowania dowodowego. Z przepisów proceduralnych wynika bowiem, jakie środki dowodowe stanowią podstawę ustalenia konkretnych okoliczności [per exemplum wyżej cytowany § 2 ust. 2 rozporządzenia]. Świadcstwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione przez zakład pracy jest dokumentem wiążącym organ rentowy zarówno w znaczeniu pozytywnym, jak i negatywnym.

Na etapie postępowania odwoławczego sprawa o emeryturę – uprzednio administracyjna – staje się sprawą cywilną w rozumieniu art. 1 kpc. Do jej rozpoznania stosuje się przepisy kodeksu postępowania cywilnego, a zasadniczym celem tego postępowania jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Ubezpieczony jako strona faktycznie słabsza korzysta ze wzmoczonej ochrony procesowej, którą gwarantują szczególne przepisy proceduralne dotyczące postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, zawartych w dziale III rozdziałach 1 i 3 kpc. Ten wyjątek od ogólnych zasad wynikających z art. 247 kpc sprawia, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane i ich dopuszczenie za celowe. Sąd nie jest związany środkami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, stąd też w przedmiotowej sprawie Sąd dopuścił zeznania świadków: W. G., S. K., R. L., M. M. na okoliczność wykonywania przez odwołującego się pracy w szczególnych warunkach.

Należy przytoczyć wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97, OSNP 1998/21/638, w którym Sąd Najwyższy przyjął , że nie korzysta z uprawnienia do emerytury przy niższym wieku emerytalnym pracowników, pracownik, który nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach i w pełnym wymiarze pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach, Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W przedmiotowej sprawie S. P. w sposób dostateczny wykazał, że praca jaką wykonywał od dnia 1 sierpnia 1973 roku do ocenianego 31 grudnia 1998 roku w (...) Brygadzie Wojsk Ochrony P., a potem w (...) Oddziale (...) była pracą, która zaliczana jest do prac wykonywanych w warunkach szczególnych. Jak wynika z ustaleń postępowania dowodowego przez cały czas odwołujący się pracował niemal wyłącznie przy produkcji i klejeniu spodów obuwniczych, co wiązało się z naprawą obuwia wojskowego. Była to stała jego praca w pełnym wymiarze czasu pracy. Dokonując ustaleń faktycznych Sąd uwzględnił bardzo specyficzny charakter zatrudnienia dowołującego się. Na szczególne podkreślenie zasługuje okoliczność, iż w zakresie swoich obowiązków odwołujący miał naprawę obuwia bardzo dużej ilości żołnierzy

(...) a później funkcjonariuszy (...). S. P. był jedyną osobą trudniącą się naprawą obuwia służbowego w jednostce, która obszarem swojej właściwości obejmowała teren od C. po B.. Jak wynika z zeznań świadków i odwołującego, specyficzny charakter służby jednostek ochraniających granicę, opierający się w dużej części na służbie patrolowej w trudnym – górskim terenie powodował, że obuwiu służbowe ulegało bardzo częstym uszkodzeniom, polegającym głównie na odklejaniu się podeszwy tego obuwia. Z uwagi na powyższe praca odwołującego polegała w decydującej mierze na klejeniu podeszwy obuwia wojskowego, do czego używany był toksyczny klej b.. Duży zakres obowiązków S. P. stanowiła także naprawa specjalistycznego obuwia kompani honorowej oraz orkiestry reprezentacyjnej (...) a następnie (...). Obuwie to wykonane było w całości ze skóry i z uwagi na intensywne użytkowanie wymagało ciągłych napraw, które polegały niemal wyłącznie na wymianie całych spodów obuwniczych, wykonanych ze skóry. W tym celu odwołujący musiał we własnym zakresie wykroić i dopasować podeszwę do danego egzemplarza obuwia. Wymagało to szlifowania i czyszczenia kawałków skóry, czemu towarzyszyło duże zapylenie. Podobne czynności odwołujący musiał wykonywać przy naprawach cholewek wysokiego obuwia wojskowego. Z zeznań przesłuchanych świadków wynika, że po każdym wyjeździe kompanii honorowej bądź orkiestry na uroczystości państwowe lub okolicznościowe, większa część obuwia osób w nich uczestniczących wymagała gruntownej naprawy, głównie poprzez wymianę całych spodów obuwniczych, które ulegały szybkiemu zużyciu.

Z uwagi na wskazane wyżej szczególne okoliczności dotyczące zatrudnienia odwołującego pomimo, że był on zatrudniony formalnie na etacie szewca w jednostce (...) a następnie (...), Sąd ustalił, że przez cały okres zatrudnienia wykonywał on wyłącznie pracę wymienioną w dziale VII pkt 12 i 14 rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Tym samym przyjąć należy, że S. P. wykazał co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Pozostałych przesłanek organ rentowy nie kwestionował.

Wobec powyższego w ocenie Sądu odwołujący się spełnia wymagane przesłanki, które dają mu prawo do przyznania emerytury na warunkach preferencyjnych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2013 r, poz. 1440) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze(Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) i na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc i powołanych powyżej przepisów prawa materialnego Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu się S. P. emeryturę od dnia 1 grudnia 2013 roku, tj. od miesiąca złożenia wniosku o świadczenie.